

opusdei.org

Лист Прелата (вересень 2016)

Хав'єр Ечеваррія розмірковує над тайною Хреста і нагадує, що турбота про хворих та людей похилого віку є справою милосердя, яка прославляє Бога

21.09.2016

Любі, нехай Ісус береже моїх дочок і синів!

Настав вересень, і Церква – Матір і Вчителька – запрошує нас дедалі глибше пізнавати значення

плодів відкуплення. 14 вересня, свято Воздвиження Святого Хреста, нагадує нам, що святе дерево, на якому Господь віддав своє життя заради спасіння світу, є престолом перемоги та слави: *«Я ж, коли від землі буду піднесений, усіх притягну до себе»*[1]. І наступного дня спогад Марії Скорботної, яка стоїть біля підніжжя Хреста, являє перед нами Пресвяту Діву, нову Єву, пов'язану з Христом, новим Адамом, котра бездоганно співдіяла у справі спасіння всіх душ. Споглядаючи з вірою Хрест, бачимо, що «він, будучи знаряддям тортур, яке в Страсну П'ятницю, показав світові суд Божий, перетворюється на джерело життя, пробачення, милосердя, на знак примирення та миру»[2].

Ці літургійні свята пронизують також нашу щоденну відповідь

щодо тайни страждання, коли воно з'являється на нашому шляху. Однак деколи ми, люди, вважаємо «успіхом» лише те, що задовільняє наші почуття або ж догоджає власному «я», а як «невдачі» сприймаємо труднощі, те, що не виходить так, як би ми бажали, те, що завдає страждання тілу й душі. Спробуймо перемогти цю помилкову логіку, тому що, як писав святий Хосемарія, ***«успіх і невдача знаходяться у внутрішньому житті. Успіх – прийняти з відвагою Хрест Христа, прийняти його з розпростертими обіймами, тому що для Ісуса, як і для нас, Хрест – це престол, це звеличення любові; це вершина відкупительної ефективності, щоб приводити душі до Бога, відповідно до нашого світського способу свідчення: нашою поведінкою, дружбою, працею,***

словом, доктриною, молитвою та жертвою»[3].

Розмірковуючи над проблемою втечі від Хреста, яку, на жаль, ми так часто спостерігаємо в різних сферах життя, запитаймо себе разом із Папою: **«Як просувається християнський шлях, який я розпочав у момент Хрещення? (...) Чи відволікають мене речі, які мені подобаються: світське життя, марнота, – чи ж я намагаюся йти далі, зростаючи у «блаженствах» та справах милосердя? Адже шлях Ісуса наповнений втіхою, славою, але проходить також через Хрест. Завжди з миром у душі»[4].**

Серед справ милосердя, які ми намагаємося практикувати, особливо протягом цього Ювілейного року, є одна, яка належить як до духовних, так і до тілесних справ милосердя. Я маю

на увазі турботу про хворих та людей похилого віку, що не обмежується лише тим, аби забезпечити їхні матеріальні потреби. Вона включає також духовний аспект: допомагати ближнім, аби, перебуваючи в стражданні чи то в самотності, вони віднайшли нагоду поєднатися з Христом на Хресті.

Піклування про хворих було незмінною поведінкою Ісуса на землі, одним із знаків Його месіанства, як стверджує святий Матей: “Він узяв наші недуги й поніс наші хвороби”[5].

Євангелісти повторювали нам це за різних обставин. Інколи йшлося про окрему людину, яка просила про благодать для себе або своїх близьких. Сотник із Капернаума просить про свого хворого слугу; друзі приносять до Ісуса паралізованого товариша; Вартимей кричить до Ісуса, коли

Він проходить повз дорогу в Єрихон, просячи, щоб він змилювався над ним і зцілив від сліпоти... Подекуди Ісус сам бере ініціативу в свої руки: *«Вийшовши з човна, Ісус побачив силу народу і змилосердився над ними та вигоїв їхніх недужих»*[6]; або тоді, коли Він зустрів паралізованого біля воріт купелевого місця й запитав: *«Бажаєш одужати?»*[7], чи тоді, коли повернув життя дочці Наїнської вдови[8].

Дуже часто юрби людей приносили своїх родичів та хворих друзів туди, де перебував Ісус. Святий Матей розповідає нам, що *«Ісус, знову перейшовши над Галилейське море, зійшов на гору й сів там. Сила народу прийшла тоді до нього, що мали при собі кривих, калік, сліпих, німих, чимало й інакших, та й клали їх до його ніг, а він зціляв їх. І дивувались люди, бачивши, що*

німі говорять, каліки знову одужують, криві ходять і сліпі бачать, – і прославляли Бога Ізраїля»[9].

Чудеса Господа стосувалися не лише зцілення тіла, але також дарували благодать для душі; про це свідчить зцілення сліпого від народження. На питання учнів, які вважали, згідно тенденції мислення свого часу, що сліпота була наслідком гріхів людини, Ісус відповів: *«Ані він не згрішив, ані батьки його, але щоб ділам Божим виявитись на ньому!»[10].*

Книга Діянъ апостолів зображує діяльність першої християнської спільноти. *«Руками апостолів, – пише святий Лука, – робилося багато знаків і чудес у народі, (...) так, що й на вулиці виносили недужих і клали на постелях і на ліжках, щоб, як ітиме Петро,*

бодай тінь його на кого-небудь з них упала»[11].

Біль і страждання, якщо вони приймаються з надприроднім баченням, можуть наблизити до Бога. Але можуть і віддалити, якщо провадять до бунту. Святий Хосемарія добре пересвідчився, як на власному досвіді, так і беручи до уваги шлях розвитку Справи, в ефективності фізичного й морального болю тих, хто з'єднані з Хрестом Господа. Дякуючи Богові й численним людям, які відповідали таким чином, він казав, що від самого початку ***«ми розраховували на молитву багатьох хворих, які пропонували свої страждання за Opus Dei».***[12] Так само й зараз наша апостольська праця будується на міцному фундаменті щедрої самовіддачі хворих, які намагаються перетворити свої

страждання на молитву за Папу, Церкву і всі душі.

Ми маємо уважно і з вдячністю доглядати за хворими: з любов'ю, матеріальним та духовним піклуванням. Просімо у Господа, щоб дарував їм здоров'я, якщо того потребує їхня душа, а якщо ж ні, щоб вони з радістю прийняли хворобу, слабкість старості, будь-які труднощі; але завжди з надприродньою радістю, знаючи, що таким чином, завдяки заслугам Христа беруть участь у справі відкуплення.

«На Хрест, отже, з вірністю. На Хрест із радістю, адже за пожертву без радості Господь не віддячує: "hilarum enim datorem diligit Deus" (2 Cor 9, 7) – "Бог любить того, хто дає радість". На Хрест зі спокоєм: адже ми не боїмося ні життя, ні смерті; ми не боїмося Бога,

адже Він – наш Отець[13].

водночас із таким властивим для нього глибоким почуттям людяності наш Засновник повторював: ***«Фізичному болю, якщо можна його уникнути, потрібно запобігти.***

Достатньо страждань є в цьому житті! Але якщо не можливо уникнути їх, – вони жертовуються»[14].

Аби зрозуміти цю християнську поведінку, необхідно наблизитися до цієї ситуації з позиції Доброго Пастиря. ***«Тільки через природню чутливість, яка народжується з любові, ми зможемо оцінити сьогоденне теологічне набожне життя християнського народу (...). Я думаю про міцну віру матерів, прикутих до ліжка своєї хворої дитини, які прив'язуються до Розарія, хоч і не здатні зв'язати до купи фрази із «Вірую»; або про***

свічку, запалену в маленькому домі, щоб з повнотою надії просити допомоги в Марії; або про ці сповнені любові погляди на образ розп'ятого Христа»[15].

Коли ми хворіємо, якою б не було наша хвороба, потрібно розповісти про це тим, хто перебуває з нами поруч, звернутися до лікаря й дотримуватися його вказівок, щоб якомога швидше вжити необхідних засобів. Таким чином, зможемо запобігти психозу хворого. Неодноразово я чув від святого Хосемарії, що як немає святих на землі, так само немає на землі тих, хто був би завжди здоровим. Кожен із нас може переживати моменти хвороби, подекуди важкої; і саме це нас має підштовхувати з довірою віддатися Господеві й тим, хто може нас підтримати.

Дочки мої і сини, приймемо з вдячністю ці поради нашого святого засновника, тому що **«робити справи Божі, не є лише красивим висловом, а є запрошенням віддати своє життя з Любові. Треба померти для себе, щоб відродитися для нового життя. Тому що саме таким був послух Ісуса, аж до смерті на хресті, *mortem autem crucis. Propter quod et Deus exaltavit illum* (Флп 2, 8-9). І тому Бог підніс Його. Якщо ми слухняні волі Божій, Хрест стане для нас Воскресінням, піднесенням. І наповнить нас, крок за кроком, життям Христа: і можна буде стверджувати, що ми жили, намагаючись бути добрими дітьми Божими, що ми йшли, намагаючись творити добро, не зважаючи на наші слабкості й наші власні помилки, якими б численними вони не були»**[16].

Не припиняймо дивитися на улюбленого дона Альваро, який умів любити здоров'я і хворобу. Згадуючи 15 вересня, річницю призначення його послідовником святого Хосемарії, просімо його підтримки для всіх нас.

Знаю, що ви молилися за тих, хто став жертвами землетрусу в Італії, і за інші потреби, де сталися лиха в різних місцях: зрощуймо в нас це братерство з усім людством.

Через три дні в санктуарії Марії в Торресьюдад я наділю таїнством священства шістьох дияконів, Асоційованих членів Прелатури. Моліться за них і за священників у всьому світі, за Папу й за єпископів, щоб Дух Святий наповнив нас своїми дарами і зробив святими. І цього ж числа ми приєднаємося до радості Церкви, пов'язаної з канонізацією

блаженної Терези з Калькутти, яка так сильно цінувала Справу.

З усієї любов'ю вас благословляє

ваш Отець

+ Хав'єр

Торресьюдад, 1 вересня 2016.

[1] Йн 12, 32.

[2] Benedicto XVI. Homilía, 14-IX-2008.

[3] San Josemaría. *Carta 31-V-1954*. – N. 30.

[4] Papa Francisco. Homilía en Santa Marta, 3-V-2016.

[5] Мт 8, 17; Іс 53, 4.

[6] Мт 14, 14.

[7] ЙН 5,6.

[8] Лк 7, 11-15.

[9] МТ 15, 29-31.

[10] ЙН 9, 3.

[11] Діян 5, 12-15.

[12] San Josemaría. Notas de una reunión familiar sin fecha (AGP, P01, XII-1981. – P. 9).

[13] San Josemaría. *Carta 31-V-1954.* – N. 30.

[14] San Josemaría. Notas de una reunión familiar, 1-I-1969.

[15] Papa Francisco. Exhort. apost. *Evangelii gaudium*, 24-XI-2013. – N. 125.

[16] San Josemaría. *Es Cristo que pasa.* – N. 21.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
uk-ua/article/list-prelata-veresen-2016/](https://opusdei.org/uk-ua/article/list-prelata-veresen-2016/)
(26.03.2025)